U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Josefa Baxy a soudců JUDr. Marie Žiškové a JUDr. Zdeňka Kühna v právní věci žalobce: **G. G.,** zastoupený opatrovníkem Organizace pro pomoc uprchlíkům, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra,** Odbor azylové a migrační politiky, pošt. schr. 21/OAM, Praha 7, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2009, č. j. MV-83800-3/OAM-2009, o nesouhlasu Krajského soudu v Praze s postoupením této věci Městským soudem v Praze,

takto:

K řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 11. 11. 2009, č. j. MV-83800-3/OAM-2009, **je** místně **příslušný** Městský soud v Praze.

Odůvodnění:

Dne 11. 11. 2009 vydal žalovaný sdělení, č. j. MV-83800-3/OAM-2009, v němž informoval žalobce o tom, že nemohl považovat jím zaslanou písemnost za prohlášení o úmyslu požádat o mezinárodní ochranu. Jako důvod uvedl skutečnost, že žalobce je na základě § 129 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců"), zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců a jeho pobyt se i nadále řídí zákonem o pobytu cizinců. Odkázal na § 3a odst. 4 zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky, ve znění pozdějších předpisů, (zákon o azylu), podle něhož je cizinec oprávněn učinit prohlášení o mezinárodní ochraně v zařízení pro zajištění cizinců, s výjimkou cizince zajištěného za účelem jeho předání nebo průvozu podle mezinárodní smlouvy nebo právního předpisu Evropských společenství (§ 129 zákona o pobytu cizinců). Písemnost, která byla ministerstvu doručena přímo do budovy na Letné, nelze přitom podle žalovaného považovat za prohlášení o mezinárodní ochraně ani proto, že v souladu s § 3a písm. b) zákona o azylu lze úmysl o mezinárodní ochraně adresovat přímo ministerstvu jen v případech, kdy je cizinec hospitalizován ve zdravotnickém zařízení nebo vykonává zabezpečovací detenci, vazbu nebo trest odnětí svobody. Žalovaný ve sdělení také popřel tvrzení žalobce, že prohlášení o úmyslu žádat o mezinárodní ochranu učinil na cizinecké policii.

Žalobou podanou k Městskému soudu v Praze se žalobce domáhal zrušení sdělení žalovaného. Usnesením z 6. 4. 2010, č. j. 2 Az 21/2009 - 22, Městský soud v Praze postoupil věc k vyřízení Krajskému soudu v Praze s odůvodněním, že žalovaný posuzoval

žalobcovo prohlášení o mezinárodní ochraně podle zákona o azylu, konkrétně podle § 3a písm. a) odst. 4 zákona o azylu, místní příslušnost soudu je tedy nutno rovněž posoudit podle tohoto zákona. Podle § 32 odst. 4 zákona o azylu je tedy k řízení o žalobě místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o mezinárodní ochranu, tedy žalobce, přihlášen k pobytu. Žalobce byl v rozhodné době přihlášen k pobytu v Zařízení pro zajištění cizinců Bělá - Jezová, Bělá pod Bezdězem. Z toho vyplývá, že místně příslušným k rozhodnutí o žalobě je Krajský soud v Praze.

Po postoupení věci Krajskému soudu v Praze tento s postoupením věci vyjádřil svůj nesouhlas (přípis z 31. 8. 2010, č. j. 47 Az 25/2010 - 34). Věc proto předložil Nejvyššímu správnímu soudu k rozhodnutí o příslušnosti podle § 7 odst. 4 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s."). Podle Krajského soudu v Praze nelze pro stanovení místní příslušnosti v daném případě užít § 32 odst. 4 zákona o azylu, neboť se nejedná o věc mezinárodní ochrany, jak byla vymezena v rozsudku Nejvyššího správního soudu z 15. 11. 2007, č. j. 9 Aps 5/2007 - 63 a v usnesení z 15. 12. 2009, č. j. Nad 28/2009 - 33. Krajský soud odkázal rovněž na rozsudek Nejvyššího správního soudu z 30. 6. 2010, č. j. 6 Azs 16/2010 - 65, který za obdobných skutkových okolností dospěl k závěru, že k rozhodnutí věci je příslušný Městský soud v Praze.

Jak vyplývá z § 7 odst. 6 s. ř. s.: „*Není-li soud, u něhož byl návrh podán, k jeho vyřízení místně příslušný, postoupí jej k vyřízení soudu příslušnému. Nesouhlasí-li tento soud s postoupením věci, předloží spisy k rozhodnutí o příslušnosti Nejvyššímu správnímu soudu. Rozhodnutím Nejvyššího správního soudu o této otázce jsou soudy vázány.*"

K řízení je podle § 7 odst. 2 s. ř. s. místně příslušný soud, v jehož obvodu je sídlo správního orgánu, který ve věci vydal rozhodnutí v posledním stupni nebo jinak zasáhl do práv toho, kdo se u soudu domáhá ochrany, nestanoví-li tento nebo zvláštní zákon jinak. Odchylná pravidla při určování místní příslušnosti jsou obsažena v ustanovení § 32 odst. 4 zákona o azylu. Podle něho je k řízení o žalobě místně příslušný krajský soud, v jehož obvodu je žadatel o udělení mezinárodní ochrany (žalobce) v den podání žaloby hlášen k pobytu. K řízení o žalobě podané žadatelem o udělení mezinárodní ochrany (žalobcem), který učinil prohlášení o mezinárodní ochraně v tranzitním prostoru mezinárodního letiště (§ 73), je pak místně příslušný Krajský soud v Praze.

Ustanovení § 32 zákona o azylu je však obsaženo v jeho části první, hlavě IV, která upravuje soudní přezkum rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany. Rozhodnutím ministerstva ve věci mezinárodní ochrany se přitom pro účely zákona o azylu rozumí rozhodnutí vydaná podle § 15 nebo § 15a zákona o azylu a rozhodnutí o udělení azylu, rozhodnutí o udělení nebo prodloužení doplňkové ochrany, rozhodnutí o neudělení mezinárodní ochrany, rozhodnutí o zastavení řízení, rozhodnutí o zamítnutí žádosti o udělení mezinárodní ochrany jako zjevně nedůvodné a rozhodnutí o odnětí azylu nebo doplňkové ochrany (§ 2 odst. 12 zákona o azylu). Jedná se přitom o taxativní výčet rozhodnutí vydávaných ve věci mezinárodní ochrany. Za rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany nelze proto považovat jiná rozhodnutí, která výsledkem řízení o udělení mezinárodní ochrany nejsou, byť s takovým řízením bezprostředně souvisejí. Takto se ostatně již Nejvyšší správní soud vyjádřil mnohokráte a tento právní názor je tak možné považovat za ustálenou judikaturu Nejvyššího správního soudu (srov. rozsudek Nejvyššího

správního soudu ze dne 15. 11. 2007, č. j. 9 Aps 5/2007 - 63, publikovaný pod č. 1459/2008 Sb. NSS, rozsudek Nejvyššího správního soudu z 22. 11. 2007, č. j. 9 Aps 6/2007 - 71, rozsudek Nejvyššího správního soudu z 11. 12. 2007, č. j. 2 Aps 4/2007 - 111 a rozsudek Nejvyššího správního soudu z 23. 1. 2008, č. j. 3 Aps 1/2007 - 76).

Jak přitom vyplývá i ze zákona o azylu, vydání rozhodnutí ve věci mezinárodní ochrany může vždy časově následovat jedině a pouze po podání žádosti o udělení mezinárodní ochrany. Žádost o udělení mezinárodní ochrany je přitom umožněno podat pouze cizinci, jenž učinil prohlášení o mezinárodní ochraně (§ 10 odst. 2 zákona o azylu). V daném případě však žalobce žádal o přezkum sdělení žalovaného o tom, že jím zaslanou písemnost neposoudil jako prohlášení o mezinárodní ochraně.

Protože uvedené sdělení nelze považovat za rozhodnutí o mezinárodní ochraně, nelze místní příslušnost soudu v dané věci posoudit na základě speciálního ustanovení § 32 odst. 4, které upravuje příslušnost soudu k rozhodování o žalobě proti rozhodnutí Ministerstva vnitra ve věci mezinárodní ochrany. Místní příslušnost se v daném případě naopak řídí obecným ustanovením § 7 odst. 2 s. ř. s. Proto musí být vzhledem k sídlu žalovaného učiněn závěr o místní příslušnosti Městského soudu v Praze k projednávání a rozhodnutí věci. Ke stejnému závěru ostatně, jak upozornil Krajský soud v Praze, dospěl Nejvyšší správní soud i ve skutkově obdobné věci (sp. zn. 6 Azs 16/2010).

Závěrem Nejvyšší správní soud dodává, že jelikož uvedené řízení, v rámci nějž bylo vydáno žalobou napadené „sdělení“, nebylo řízením ve věci mezinárodní ochrany, mělo být rovněž v souladu s § 31 odst. 1 s. ř. s. rozhodováno specializovaným senátem složeným z předsedy a dvou soudců, nikoli specializovaným samosoudcem. Předchozí řízení před soudem je tak nutno považovat rovněž za zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c) s. ř. s.].

P o u č e n í : Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. září 2010

JUDr. Josef Baxa
předseda senátu